

15 ВЕРЕСНЯ 2000 року виповнюється 10 років з дня створення Гощанської районної організації НРУ за перебудову (саме таку назву носив Рух десять років тому). На той час районну організацію представляли первинні осередки з Гощі, Тучина, Бугрина, а також численні представники з сіл Рясники, Горбаків, Мнишин, Курозвани, Красносілля. Всього 31 чоловік. Проходила конференція в приміщенні Гощанського стадіону «Колос» завдяки підтримці зі сторони патріотично налаштованого керівництва товариства «Колос». Всі інші організації відмовили в оренді приміщення для проведення конференції, знаючи, що

тепліх слів про цього розумного і доброго чоловіка, який не боявся в тяжкі післявоєнні роки таємно похоронити за обрядом вояків УПА, проводив богослужіння на українській мові і завжди виходив з тяжкої складної ситуації завдяки своєму глибокому розуму і добрій вдачі сільського священика. На той час він був обраний депутатом районної ради і його вдумливе і спокійне слово завжди звучало в потрібний момент, коли треба було проголосувати «гаряче» питання, що стосувалося гострих політичних моментів. Крім того, було прийнято резолюцію «Про відношення до підписання Україною нового Союзного договору», «Про 51-у річницю воз-

тості освячення жовто-блакитних прапорів. Особливо зворушливо було дивитись на людей, багато з яких отак вперше зі слюзами на очах слухали гімн «Ще не вмерла Україна», гімн своєї держави, яка тільки зароджувалась. Прапори освятив священик УАПЦ з м. Рівного. Власне, прапорів було два. Один мали урочисто встановити на щоглі на площі Незалежності (Радянській в ті часі), де проходив мітинг, другий — біля київської траси в районі підземного переходу.

Починало сутеніти і злегка накрапав дощ. Але ніхто не розходився. Панувала атмосфера, яку важко передати. Було дійсно враження революційного моменту і відчуття перемоги, яка збуджувала кров. Зараз це все сприймається по-іншому, тому що багато з тих заборон, які існували тоді, давно забуті.

Спочатку було встановлено прапор на центральній площі, а потім процесія рушила вниз по головній вулиці до автовокзалу. Там встановлювали другий прапор, коли вже майже зовсім стемніло. Ось так завершився цей, безсумнівно, історичний для Гощі день 15 вересня 1990 року.

Потім були нескінченні намагання тодішньої влади зняти прапори. Так, райкомом партії вже через день, 17 вересня, було зведено в Гощу партійно-господарський актив зі всього району, щоб проголосувати за зняття прапорів і зняти їх. Ми про це нічого не знали і довелося на ходу, прямо після роботи збирати людей, прихильників Руху. З Рівного нам на підмогу знову прийїхав народний депутат України В. Червоний. Проте ідеї національного відродження настільки проникли в маси, що мітинг «розкрутився» в іншу сторону — на захист національної символіки України. І другу перемогу теж було здобуто. Так прапор біля підземного переходу стоїть і по теперішній час, вже 10 років.

Безперечно, час неблаганний. І що таке десять років для історії? Але, згадуючи цей важливий день в історії Гощі, хочу сказати, що він теж наближав нашу незалежність. Одного бажання людей бути вільними недостатньо. Потрібно, щоб нація дозріла до цього дня і сформувала в своїх глибинах політичну силу і політичних лідерів, які здатні очолити боротьбу за незалежність. Таким, звичайно, був Народний рух України, такими були його лідери. І вони вистояли, бо знали — за ними народ.

Валерій БЕЙЛАХ,
колишній співголова районного проводу НРУ.

ЗА НАМИ БУВ НАРОД

Гощанському районному Рухові 10 років

доведеться неодмінно відповідати за «дружні» стосунки з рухівцями.

Підтримати гощанців прийїхали делегації НРУ з Рівного, Корця, В.Межиріч. В ході проведеного засідання було сформовано керівні органи, обрано раду НРУ в складі дев'яти чоловік. Першим головою одногослосно обрано П.М. Шолодька, вчителя історії з Гощі. Крім того, конференція ухвалила ще 6 резолюцій, виходячи з важливих питань тогочасного суспільно-політичного життя. Серед них — «Про національну символіку українського народу» та «Про рішення президії Гощанської районної ради народних депутатів від 7 вересня 1990 р. по символіці». На той час синьо-жовті прапори України вже були встановлені в селах Бугрин та Бабин на велелюдних зібраннях громадян цих населених пунктів. Це все не подобалося тодішній владі, яка на той час ще повністю була зорієнтована на Москву і прагнула підписання Союзного договору. В Бугрині ініціатором виступив місцевий осередок НРУ (голова В.М.Галуза), а в селі Бабин — священик місцевої церкви, нині покійний І.В.Галас, який користувався заслуженим авторитетом доброго духівника і хорошої людини-патріота України. Не втримають, щоб не сказати ще кілька

з'єднання Західної України в складі УРСР», «Про звернення до солдатських матерів району». Всі вони носили сміливі і актуальні на той час характер і були прийняті на хвилі гарячого прагнення народу України до свободи. І ніхто не мріяв тоді, що цей день приїде так швидко — 24 серпня 1991 року.

По закінченні конференції делегати та гості сформувались в похідну колону, яка майоріла синьо-жовтими прапорами, і з піснями вирушила на центральну площу до районної ради. Тут нас вже чекали численні гощанці, хор рівненської «Просвіти» з народним депутатом В. Червоним і міліція.

Хочу відмітити принципіву і уважену позицію заступника начальника райвідділу В.Маринченка, який сказав, що воєни тут для того, щоб підтримувати правопорядок, а не розганяти ні в чому не винних людей. Після коротких переговорів з нарядом міліції на площі розпочався мітинг. Був гарний суботній день, на мітингу панувала доброзичлива обстановка. Правда, були спроби спровокувати бійку біля входу в сквер, де гуртувались виступаючі на мітингу, проте все обійшлося.

Виступали В.Червоний, О.Новак, П.Шолодько, В.Миرونчук та ін. Після мітингу розпочалися урочис-